

Körmü Tarlanı Bekle

– İpciERDOĞAN · 28 Aralık 2019

KÖR MÜ TARLANI BEKLE

Bahtışen Ali Çıtak Ali'nin en büyük oğluydu. Bahtışen Ali hanımına "ileride ben senden erken ölürsem evde Ali ismi eksik olmasın, ilk çocuğumuz oğlan olursa ona kendi adımı vereceğim" demişti. Bir kaç yıl sonra doğan çocuğa dediğini yapıp Çıtak Ali adını koydu.

Çıtak Ali fakir bir ailenin ilk oğluydu ama arkasından doğan kardeşleri de erkek olunca anasının bir yerde yardımcısı rolünü ister istemez üstlenmişti.

Sabah erkenden anası onu yataktan kaldırır, gözleri uyku mahmurluğundan açılmayan Ali'nin eline iki testi verip yukarı pınara suya gönderir, sudan gelince de "kardeşlerine iyi mukaat ol" diyerek kendisi de ahıra samanlığa koşuştururdu.

Yılları böylece geçtiğinde zamanla Ali'de diğer akranları gibi palazlanmış, okuldan kalan boş zamanlarında da babasına çift de, çubukta yardım eder olmuştu.

Fakirlikleri bütün komşularında ve köylülerinde aynı olmasından dolayı Ali'ye bir eziklik ve aşağılık duygusu vermiyordu. Herkes gibi onlarda ailecek bulurlarsa tarhana çorbasına, bulgur pilavına talim ediyorlardı.

Köyde kimsenin kimseden üstün bir yanı yoktu, herkes yoksul perişandı ama bu onlara asla dert değildi.

Çıtak Ali yaşı ilerledikçe çocukluktan ergenlik çağına girmiş, aşşık oynama, düğünlerde turaya çıkma, kelle atma, kızlara ayna tutma gibi boş işlerle günlerini gün ederken zaman gelince her genç gibi onu da Dutlu Çeşmenin tepeden askere tertipleriyle uğurladılar.

Askerden döndüğü yıllarda Almanya'ya işçi akımı başlamış, elinde avucunda neyi var neyi yok herkes bu uğurda yollara dökülmüştü.

Ali'yi babası askerden geldikten birkaç ay sonra nişanlamış "hanımına ev işlerinde yardım eder" diye arayı fazla uzatmadan da düğünü yapmıştı. Bu sebeple de artık yaşlanan ve işlere yetişemeyen hanımını bir nebze olsun rahatlatmıştı.

Ana, baba, kardeşleri derken iki de çocuğu olunca Çıtak Ali'nin dar gelen baba evine başı sığmaz olmuş, sabahlara kadar hanımıyla başlarını sağa sola çevirmekten saçları dökülmüştü.

Bu böyle olmayacaktı. Babasıyla uzun uzun konuştuktan sonra o da herkes gibi Almanya'ya gitmeye karar verdi. Eldekiydi, ödünçüydü, derken yeterli parayı temin ettikten sonra iki çocuğu ve gözü yaşlı hanımını baba evine koyup Almanya'ya turist olarak gitti.

Tutumlu bir yapıya sahip olan Çıtak Ali yıllarca çoluk çocuk hasretiyle yanıp tutuşarak gurbet elde çalıştı, çabaladı onların istikbalini temin ettiği kanısına varınca da kesin dönüş yapıp köyüne yerleşti.

Daha o Almanya'da iken baba ve anası ölmüş kardeşleri de okuyup devletin işine girmişler "kendimize ev alacağız tarlamızı da sen al" diye ağabeylerine elden beş aşağı satıp köyden alakayı kesmişlerdi.

Çıtak Ali Almanya'dan geldikten sonra köyüne güzel mi güzel bir ev kondurdu. Herkes şehre göçerken o yıllarca "köyüme hasret kaldım, yetti gayri, ölürsem de kalırsam da köyüm" diyerek gücünün yettiği kadar tarla satın alıp büyük çiftçi olmaya karar verdi.

Aradan zaman geçtikçe traktörü ve gerekli bütün zirai aletleri kendisini sıkıntıya sokmadan gücünün yettiğince tek tek kapıya çekerek yıllarca hayalini kurduğu çiftçiliği gerçekleştirirken bir yandan da fakirlikten çektiği sıkıntıların öfkesini ve intikamını alır gibiydi.

O gün sabahtan öğleye kadar oğlu ve çiftçisinin yardımıyla bir yandan biçerdövere ekin biçirdi, bir yandan da traktörünün arkasına taktığı çifte römorkla evindeki ambara çıkan mahsulü taşıymıştı.

İşine dört elle sarılmış çok ta yorulmuştu. Öğle vakti oğlunu biçerdöver sırası beklemesi için tarlada bırakırken kendisi de çiftçisiyle beraber traktörün römorklarına yüklediği buğdayla köye döndü.

Hanımı onların geleceğini bildiği için öğle yemeğini hazırlamıştı bile. Buğdayı ambara döktükten sonra kızının getirdiği testideki buz gibi su ile kafasını, elini, yüzünü iyice bir yıkayıp sofraya oturduğunda kendince dünyanın en mutlu çiftçisiydi.

Lokmaları art arda atıştırıp bir yandan da hanımıyla dertleşirken "gızım çayın suyunu ocağa goy da bari şu hararetimi bari alayım" diye tembih de bulunuyordu.

"Hanım; bu yıl Allah'a şükür mahsul iyi çıktı, hayırlısıyan şu gara gözlü Murat'ımı da bir everdi mi dağme keyfimize, onların göçünü de şaardeki eve atarsak gerisi Allah kerim".

Evleri köyün yüksekçe bir yerindeydi. Köy ve tarlalar ayaklarının altında adeta serili bir halı gibi duruyordu. Arada sırada hanımına "tarlalara iyi bak, benim gözüm pek iyi seçmiyor, biçerdöverler bizim tarlaya yaklaşmış mı" diye tembihlemeyi ihmal etmiyordu.

Boşalan bardağa çay doldurmakla meşgul olan hanımı Gülfıdan ara sıra o keskin gözleriyle etrafı dikkatlice kolaçan etmeyi de ihmal etmiyordu ki birden "aman Ali senin az önce biçtiğin tarlada bir traktör durup durup yürüyor ellam, yoosam bana mı öyle geldi, bir de sen bak hele...."

Çıtak Ali'nin gözleri artık eskisi gibi pek iyi görmüyordu. "Aman Minire gızım benim Almanya'dan getirdiğim şu dürbünü sandıktan bir getirele, bu anan neler diyor bakalım baalım....."

Dürbün her şeyi ayan beyan gösterdiği için Çıtak Ali'nin çayı, bardağı bir tarafa bıraktığı gibi koşup traktöre binmesiyle marşa basması bir oldu.

Köylük yerde tarlalar iki kısma ayrılır, o yıl için bir tarafa ekin ekilirken diğer taraf dinlenmeye (nadasa) bırakılırdı.

Düşes Ahmet fakir mi fakir bir ailenin tek oğluydu. O da herkes gibi Almanya'ya işçi olarak yazılmış, gözleri bozuk, kulakları da az duyduğu için muayenelerde çürük çıkmıştı. Kaç sefer Almanya'ya turist olarak kaçak yollardan girmeye teşebbüs ettiyse de şans buya hep yakalanmış, çoğunda hapis yatmış, "bu kadar da olmaz yeter artık" deyip kaderine razı olmuş zamanla bu sevdasından vazgeçmişti.

Kapısında bir iki inek, iki üç gürrük keçi, bolca da eşek bulunur, onları sabah köyün çeşmesine sulamaya götürürken köylüler "ula Düşes, zengin bir ahırında eşeği barındıramazken maşallah sende sürüsüynen" diye kendisiyle alay ederlerdi.

Ahmet'in babadan kalma biraz tarlası var olmasına vardı bu yıl onların çoğu nadasa bırakılan yerdedi. Az tarladan az sap çıkacağından haliyle ondan çıkacak samanda kışın hayvanları aç bırakacaktı. Çıkacak buğdayı seneye tarlaya tohum atmaya, belki un, bulgur yapmaya yetmeyecekti ama

bu ona hiç sorun değildi. Köylüden veya akrabalarından buğdayı temin edebilirdi, fakat hayvancılıkla geçinen köylü sapı, samanı kendisine yetmiyor ki ona ödünç versin....

Düşes Ahmet bunları düşünmekten sabahlara kadar uykusuz kalıyor,“nasıl bir ‘düşese’ düşerim” diye hayaller kuruyordu.

Yine uykusuz geçen bir gecenin sabahında kapısına bir traktör ve onun römorkunda onca insanın sesleri tavuk, horoz seslerine karışan bir gürültüyle yatağından doğruldu. Gelenler yakın köyden akrabalarıydı. Hoş beş, hal hatır, çay kahve derken laf lafı açıyor, kulağına gelen konuşmalara he, hü dese de hiç birisi Ahmet’in kafasına girmiyordu.

Dışarı öğleye yaklaşıyordu, gelen akrabalarından erkek olan iki üç misafirine “hadi traktörü çalıştır da köyün şöyle bir altını üstüne getirip gezelim” derken aniden beyninde bir şimşek çaktı. Hemen koşarak ahırdan bulduğu bir iki dirgen ve anadut getirip “yahu hısımlar; şimdi aklıma geldi, bizim tarlayı dün işlettim, gidelim de hazır şu traktör buradayken sapı tarladan toplayıp getirelim, Allah itmesin sonra çalarlar da hayvanlar aç kalır!...

Onlar tarlaya giderken Çıtak Ali’de ekini biçirmiş mahsulünü yüklediği traktörü ile köye dönüyordu. Karşıdan gelen traktörün yanına yaklaştığında dikkatlice bakınca onun römorkunda oturan Düşes Ahmet’i seçebildi. Biri birlerine başlarındaki kasketlerini ellerine alarak selam verip herkes kendi yoluna devam ederken Düşes Ahmet kendi kendine “ula Düşes, yine dört ayağının üstüne düştün, hadi hayırlısı” diye iç geçiriyordu.

Biraz yolculuktan sonra “hısımlar traktörü durdur, aha şu tarla benim, hadi size zahmet acele edip sapı yükleyelim de öğle yemeğine yetişelim” derken etrafı da kolaçan etmeyi ihmal etmiyordu.

İşe öyle dalmışlardı ki top atılsa duyacak halleri yoktu. Acele çalıştıkları için terden adeta giyeceklerinin suyu çıkmış, acışan gözleri göremediği için bazen dirgen ve anadutları boşa salladıkları oluyordu.

Aceleyle çıktıklarından yanlarında su testisi getirmediklerinden dolayı susuzluktan ağızları, dilleri kurumuş, bedenleri adeta domuzlar gibi kokuyordu....

“Selamün aleyküm, kolay gelsin ağalar, yorulduysanız bende yardım ideyim mi?....

Düşes Ahmet işine öylesine dalmıştı ki gelen traktörün sesini dahi duymamıştı. Selam veren sesi tanıdığına adeta nutku durdu, eli ayağı bir birine dolaştı, dili lal olup gözleri pel pel bakmaya başladı. Başı dönüyor, kafası zonklıyor, geriye dönüp verilen selamı almaya cesaret edemiyordu. Ne halt edecek, bu işin içinden nasıl sıyrılacaktı. Uyduracağı yalanlar acaba karşısındakini ikna edebilecekmiydi. Şaşkınlığı diz boyu idi, hayat da hiç böylesi başına gelmemişti. Misafirleri de Ahmet’in bu şaşkınlığına şaşırılmış olsalar durumdan bir şey anlamadıklarından işlerine devam ediyorlardı.

“Sana diyorum Ahmet Çavuş, sağır mısın? Niye bu yana dönmüyorsun? Utanıp arlandın mı yoosam....”

O an taştan ses çıkardı ama Ahmet'te tık yoktu. Aradan geçen bir iki dakikalık sürede nihayet Düşes Ahmet kendini biraz toparlamış, sanki hiçbir şey olmamış gibi “Ooo Ali Çavuş sen miydin? Hele hoş geldin, iş telaşesinden sesini duyamadım. Hayırdır? Niye öyle kızgın gibisin, bi gusurum mu var....”

Çıtak Ali delirmiş, deli danalar gibi kükrüyor, ağzından gelenleri bir bir sayarken karşısındakine vurmamak için kendisini zor tutuyordu. Olanları uzaktan gören oğlu Murat da birkaç köylüyle yanlarına

gelmiş olanları anlamaya çalışıyordu.

Düşes Ahmet baltayı taşa vurmuş, akrabalarının yanında on paralık olmuş, dönüşü olmayan bir hata yapmıştı. İşi pişkinliğe vurup suçluluğun verdiği cesaretle "KÖR MÜ SENDE TARLANI BEKLE HEMŐERİM" diye ıkışırken utancından yere bakıyordu.

ERDOęAN ÇALIŐKAN 12 10 2014 KIRŐEHİR GERÇEK YAŐANMIŐLKLARDAN